

Monseniorul Vladimir Ghika, educat în confesiune ortodoxă, având un suflet profund religios și plin de fervoare, catehizat de cardinalul Mathieu, arhiepiscop de Toulouse, face profesiunea de credință catolică la bazilica Sfânta Sabina din Roma, pe data de 13 aprilie 1902, în prezența părintelui dominican Lepidi, însărcinat la Vatican cu examinarea cărților pentru autorizarea de tipărire.

Monseniorul Ghika le-a spus celor care l-au întrebat pentru ce a luat această decizie: "Cred în Biserica pe care strămoșii mei au părăsit-o fără să se gândească la o ruptură, la comoara pe care o pierd, cât și la consecințe... Ceea ce mă atrage nu este măreția unei cetăți, nici renumele său, ci spiritul și mărturia lui Petru. Din toată inima vreau să devin catolic ca să fiu un ortodox mai bun. Aceasta nu înseamnă un dispreț față de ortodoxie. De ce să pui sfârșit unei moșteniri lăsate de însuși Isus Cristos, ca toți să fie una într-o turmă și un păstor".

La 7-X-1923, este hirotonit preot de către cardinalul Dubois, arhiepiscop al Parisului. Icoțița pe care o distribuie cu această ocazie exprimă bine sensul pe care intenționează să-l dea apostolatului său. Ea îl reprezintă pe Sf. Ioan Botezătorul, iar pe spatele acestei icoțițe se afla o rugăciune compusă de Monseniorul Ghika pentru convertirea Rusiei și unirea sufletelor

Omul ecumenic

Pr. Ioan Ciobanu

creștine în adevăr și a inimilor în caritate.

A fost numit Protonotar Apostolic de către Pius al XI-lea și avea dreptul să officieze în ambele rituri, oriunde în lume.

Activitatea Monseniorului Ghika era urmărită în fiecare zi de către Serviciul de informații. În anii grei de persecuție, a avut curajul să militeze pentru unirea bisericilor creștine sub egida Sfântului Scaun. Își justifică opțiunea prin apelul la istorie. La o consfătuire a Frontului Unic de Rugăciune, ce a avut loc în ziua de 11 aprilie 1946, Monseniorul Ghika spunea că în calea unirii Bisericilor nu stă nici un obstacol doctrinar sau tradițional, această întregire confesională nefiind decât "realizarea conceptelor din Noul Testament și a principiului fundamental al Bisericii: să fie o turmă și un Păstor." Vladimir Ghika era de părere că necesitatea unirii celor două Biserici surori deriva nu numai din necesitățile spirituale de încadrare în lumea occidentală, ci și din tradiția voievodală românească.

Academicianul Constantin Bălăceanu Stolnici ne spune: "Venea des la noi acasă, căci familiile noastre erau vag înrudite și făceau parte din aceeași aristocrație pe care comunismul o nimicise. Când eram copii (sora mea și cu mine) ne făcea de fiecare dată o lecție elementară de catehism și ne învăța câte o rugăciune și mai târziu am învățat să abordăm și temele principale ale dogmaticii creștine. De la el am învățat să fiu tolerant. Desigur, înțelegeam greu – la vremea aceea – convertirea sa la catolicism, ca unii care am fost crescuți în tradiția ortodoxă. Dar discursul lui, chiar când aborda teme spinoase de teologie, era de un ecumenism remarcabil, departe de acele fundamentalisme străine învățaturii creștine, în numele cărora și astăzi asistăm la atâtea vărsări de sânge."

Să urmărim și mărturia scriitorului Andrei Brezianu, unul dintre fiii spirituali ai Monseniorului Ghika: "Înzestrat cu o inteligență practică prospectivă și întrevăzând cu justețe, în prezentul de atunci al Bisericii catolice din România, nevoia unei viitoare reintegrări fundamentale cu marile repere universale, tânărul Vladimir Ghika căuta să-și pună energiile de gândire și acțiune, precum și discreta influență, în serviciul cauzei în care credea ca în lumina soarelui: aceea că, în contextul societății românești din acel timp, trebuia pus capăt percepției istorice eronate, hrănită de secole de înstrăinare de Occident, și potrivit căreia, pentru românul și ortodoxul de rând, catolic însemna străin de neam, iar Biserica catolică în calitate de instituție era – biserica străinilor... Pentru Vladimir Ghika, argumentele intelectuale pentru a contracara blocajul născut din răstălmăcirea noțiunii de catolic a trecut mai întâi prin istorie, prin cunoașterea ei și difuzarea concluziilor desprinse din aceasta, concluzii care ulterior au sprijinit materializarea Concordatului între Vatican și România".

Ghika a mărit prestigiul Bisericii catolice pe baza documentelor istorice, prin explicarea și afirmarea catolicității ca ortodoxie, așa cum fusese de la început în Biserica lui Cristos nedespărțită. Argumentul lui s-a dovedit a fi profetic, după aproape un secol, în uriașul strigăt UNITATE! UNITATE! UNITATE! pronunțat de sutele de mii de români – catolici și ortodocși - cu prilejul istoricei Liturghii celebrate de Papa Ioan Paul al II-lea în aer liber la București, 9 mai 1999.

Monseniorul Ghika este un adevărat înaintemergător pe drumul ecumenismului, un adevărat prinț al ortodoxiei și al catolicismului, al spiritului ecumenic și al carității, al curajului și jertfirii de sine, un filozof și teolog, un om al faptelor, al cărui exemplu suntem chemați să-l urmăm și de care putem fi mândrii pretutindeni. Acest slujitor al lui Dumnezeu, Vladimir Ghika, cel care prin vocație divină a reușit să îmbine armonios Orientul cu Occidentul, să mijlocească într-un viitor cât mai apropiat unirea tuturor creștinilor, ca să fim ca la început, o singură turmă și un singur păstor, spre slava lui Dumnezeu.